

Kort sagt

En ny ressurs

Forleden var jeg hos fastlegen. Det er viktig for meg at hun holder meg i live til etter september for da fyller jeg 90 år. Jeg vil ikke skuffe de som vil delta i feiringen. Vi ble spøkefullt enige om at hvis jeg gjør som hun sier så skal hun sørge for at jeg holder koken.

Når vi er inne på alderdom så må jeg nok si at jeg er møkk lei av stadig å bli minnet om at jeg betraktes som del av tidenes største trussel mot Norges økonomi, eldrebølgen.

Jeg har betalt for min pensjon gjennom et langt yrkesliv. Og vår generasjon har selv bygget opp et pensjonsfond som bør kunne ta seg av mye av dette. For øvrig vil jeg tro at nasjonen og de eldre også vil være med på andre tiltak som vil avhjelpe utgiftsbehovet.

Når vi nå lever lenger og er friskere enn før, bør vi også få arbeide lenger. Gjerne gjennom utvidede aldersgrenser. Med unntak av dem som er utslitte og bør få honnørarnesti. Tiltak av denne art bør ikke føre til gule vester i Norge.

Med å arbeide lenger mener jeg ikke at de godt voksne skal fortsette i sine nåværende stillinger eller nødvendigvis for de samme arbeidsgiverne. Men at det skal legges til rette for at de skal kunne la sin fortsatte virkestrang, nysgjerrighet, kunnskap og erfaring være til gagn for samfunnet i andre funksjoner. En ny ressurs.

Vi har opplevd eldreministere. Jeg er blitt like skuffet hver gang jeg har erfart at de er dedikerte til helse og omsorg. Det kan det ordinære helsevesenet håndtere. De burde ha som mandat å legge til rette for at de eldre arbeidsevne skal kunne komme samfunnet til gode. Rett og slett. En stor oppgave med stor oppside.

Jeg arbeider selv med kunnskapsinnhenting og nasjonal og internasjonal markedsføring av steder, havner og virksomheter i Nord-Norge. Verden gjøres kjent med hva våre nordområder har å tilby. Dette er det en gave å drive med. Og helsemessig holder det hodet i orden. Bonus.

Det fysiske tar jeg vare på ved å gå og reise kollektivt til møter eller en daglig halvtimes gåtur, dønn kjedelig.

Kåre Storvik, Lysaker

Norge bør trekke seg fra Parisavtalen

Debatt

Kjell Erik Eilertsen,
siv.ing/MBA, tidligere
journalist/
finansanalytiker

Skal man gjøre rent, har det lite for seg å legge hovedregjeringen til det reneste rommet. På samme vis er det meningsløst at Norge går foran med de mest ambisiøse utslippskuttene.

Norge har verdens nest reneste energiforbruk etter Island, og norsk gass gjør Europa renere.

I 2018 var 68 prosent av det norske energiforbruket utslippsfritt. Kun tre andre land i verden kan vise til mer enn 50 prosent utslippsfri energimiks, Island (80 prosent), Sverige (67 prosent) og Sveits (53 prosent).

Verdens energiforbruk derimot er 85 prosent fossilbasert. Tyskland, med sitt «Energiewende», som avviker kjernekraften, er en sinke i EU-sammenheng. 79 prosent av det tyske energiforbruket i 2018 var fossilbasert, mot EUs snitt på 75 prosent.

En karikatur

Det klages stadig på at Norge ikke har redusert sine utslipp prosentvis like mye som EU. Men en slik sammenligning blir en karikatur, gitt EUs kullbaserte utgangspunkt.

I 2018 var CO₂-utslippsintensiteten i EUs energiforbruk 38 prosent lavere enn i 1965. Reduksjonen korrelerer med reduksjonen av kull- og oljeandelen i energiforbruket. Den viktigste bidragsyteren til redusert kullforbruk er gass. Norsk gasseksport er derfor vesentlig for EUs reduserte CO₂-utslipp.

CO₂-utslippsintensiteten beregnes ved å dividere CO₂-utslipp (i tonn) på totalt energiforbruk (i tonn oljeekvivalenter).

De folkerike, asiatiske landene Kina, India, Indonesia, Pakistan, Bangladesh og Japan har et energiforbruk som er 85-99 prosent fossilbasert. Totalt ligger Asia på 88 prosent, mens Afrika og Midtøsten ligger på 99 prosent.

Norges energiforbruk er kun 32 prosent fossilbasert. Likevel har regjeringen nylig forpliktet Norge til enda strengere utslippsmål, en halvering innen 2030.

Skal dette gjøres gjennom energimiksen, må strømforbruket økes med nesten 25 prosent. Det tilsvarer ca. 35 Twh (milliarder kilowattimer). Til sammenligning vil Norges største vindkraftprosjekt, Fosen Vind med sine 277 vindturbiner, generere anslagsvis 3,6 Twh. Ergo kreves nesten ti slike anlegg, til en samlet prislapp på 110 milliarder kroner, hvis Fosen Vinds budsjett fra 2016 fortsatt er til å stole på. I tillegg kommer massive investeringer til distribusjon og ikke minst de 50 milliarder kronene for å elektrifisere norsk sokkel, der staten vil ende opp med 80 prosent av regningen.

Hva betyr det at Norge halverer sine utslipp? Omtrent ingenting, ca. en halv promille av verdens utslipp. Om ti år enda mindre.

Kina og India øker sine utslipp årlig, til-

Hva betyr det at Norge halverer sine utslipp? Omtrent ingenting, ca. en halv promille av verdens utslipp.

”

svarende ti ganger Norges totale utslipp. Mens den vestlige verden reduserer sine utslipp, øker likevel verdens totale utslipp tilsvarende 18 ganger Norges totale utslipp hvert år.

Slik vil det fortsette frem til 2030. Og det er helt i tråd med Parisavtalen. Landene forplikter seg ikke til mer enn de selv melder inn. Kina, India, resten av Asia og Afrika har ikke forpliktet seg til noe før 2030. USA har som kjent trukket seg fra avtalen, og på klimamøtet i Madrid sa de store landene takk for seg da det skulle handle om forpliktelser.

Galskap og mer galskap

Regjeringen Solberg går derimot motsatt vei og inngår enda strengere forpliktelser. Det gjør ikke saken bedre at Jonas Gahr Støre har signalisert bruk av Oljefondet til klimapolitiske tiltak. Det etterlater et inntrykk av at det som av mange oppfattes som galskap fra regjeringshold, demmer opp for enda mer galskap fra opposisjonen på venstresiden.

Hvis målet er å halvere verdens CO₂-utslipp innen 2030, er Parisavtalen ubrukelig.

Siden århundreskiftet har CO₂-utslippene fra fossil energibruk økt mer enn 40 prosent. Den vestlige verden (OECD) har redusert sine utslipp, mens resten av verden har doblet sine.

Selv om den vestlige verden skulle skru av lyset og nå null utslipp i dag, ville verdens utslipp likevel ikke reduseres med mer enn en drøy tredjedel.

Ideen om halvering av verdens CO₂-utslipp innen 2030 er en gordisk knute. Norge sitter ikke på løsningen.

Det klokkeste velgerne bør gjøre før stortingsvalget i 2021, er derfor å kreve at Norge trekker seg fra Parisavtalen og stemme deretter. Det er siste mulighet for å stoppe et massivt og udefinert pengesløseri som har potensial i seg til å rasere velferdsstaten for generasjoner fremover.

Eilertsen er tidligere journalist og finansanalytiker. Han arbeider nå i TGS. Her skriver han som enkeltperson.

Ideen om halvering av verdens CO₂-utslipp innen 2030 er en gordisk knute. Norge sitter ikke på løsningen, skriver Kjell Erik Eilertsen.

Foto: Vidar Ruud, NTB scanpix